

fælle, var en Modstander af disse Betragtninger. Det ærede Medlem for Aarhus vilde jo, at der skulde tages alvorlig fat, han ønskede ikke, at man skulde anvende Pryglestraffen over for disse grove Forseelser, Lovforslaget omhandler, men han ønskede, at man skulde anvende Tvangsarbejde. Det er imidlertid et stort Tvivls-spørgsmaal, om det vil være lige saa tilfredsstillende, om det vil være heldigt at indføre disse ca. 1700 Bøller, der nu allerede ere antrufne, i vore Straffeanstalter. Jeg tror, det vilde være et sørgeligt Eksempel for dem, der allerede ere i disse Anstalter, hvis de fik saadant Selskab. De vilde snarere gøre adskillig Ulykke der og ikke forbedre sig i disse Anstalter. Men lad os nu forudsætte, at vi vedtog en Lov, der medførte, at disse Personer bleve henviste til Tvangsarbejde, saa vil jeg spørge ærede Medlemmer, om de tro, at Bøllerne ere Folk, der arbejdede godvillig, naar de kom ind i Tvangsanstalter. Jeg tror det ikke. Jeg tror, at det vilde være vanskeligt at være Inspektør ved en saadan Anstalt, hvis man ikke maatte have Lov til at anvende Prygl, legemlig Revselse over for Bøllerne, som kom under ens Opsigt og Tugt. Men saa har man Pryglestraffen igen om end ad anden Vej. Det forekommer mig derfor, at der er Anledning til at overveje, om det ikke var rigtigst at gaa til det af Ministeren foreslaaede i Stedet for ad Omveje at komme til samme Resultat ved at henvise disse Personer til Arbejde og til Ophold i en Tvangsanstalt.

For øvrigt ere jo vore Fængsler med den humane Aand, der gaar igennem hele vor Lovgivning og Administration, i det hele blevne saadanne, at man jo har Eksempler paa, at Folk øve Forbrydelser for at komme der igen; saa mildt, høfligt og elskværdigt blive de behandlede der, at den eneste Straf, der følger med at være i Fængsel, er, at man er afspærret fra Offentligheden. Ellers har Forbryderne det i mange Maader saaledes, at det langt fra kan være generende, allermindst for en Bølle at komme i et saadant Fængsel. (*Sabroe*: Storeheddinge!). Ja, det Tilfælde i Storeheddinge er jo ogsaa et Udslag af den Beskaffenhed, at det er Genstand for alvorlig Paatale, og vi ere alle enige om i høj Grad at misbillige det.

Det forekommer mig derfor, at der for os er nogen Grund til at se, hvorledes de praktiske Englændere i et lignende Tilfælde ere optraadte. Det ærede Medlem for Kalundborg (*Krabbe*) anførte et Eksempel i Gaar, lad mig ogsaa have Lov

til at nævne det. Jeg tror ikke, at der er nogen Nation, hvor den personlige Frihed skattes højere end i England. Men desuagtet, da de saakaldte Kvælere eller „Garotters“ fik den Magt, som de fik, da generede den engelske Nation gennem sin Repræsentation og Regering sig ikke for at gribe til de stærkeste Forholdsregler, og det hjalp. Det viste sig, at det var et effektivt Middel, saa at man fik Bugt med det Uvæsen, der gik i Svang i London en hel Række af Aar. Nu mener det ærede Medlem for Kalundborg, at Tilfældet der ikke kunde jvnstilles med Tilfældet her. Hvorfor det? Ja, den ærede Rigsdagsmand gav en Grund, en for mig noget mærkelig Grund, han sagde, at Forholdet i England var det, at Garotterne vare et Selskab af Forbrydere, der havde gjort sig det til Opgave ved Kvælningsforsøg at plyndre Folk, for bagefter at dele Rovet, men noget saadant var jo ikke Tilfældet her, sagde det ærede Medlem, her optraadte Bøllerne enkeltvis. Jeg er tilbøjelig til at tro, at der er en Slags Underhaandsforstaaelse mellem dem, men lad gaa: Et Andelsforetagende som det, Garotterne dannede i England, findes nok ikke her, endnu i hvert Fald. Men det forekommer mig, at det er en fattig Trøst at ræsonnere som saa: Bliver jeg slaaet ned af en Mand, der er Medlem af et Andelsforetagende, skal der gribes til stærke Midler, men bliver jeg slaaet ned af en enkelt Person, der opererer paa egen Haand, maa man tage det med mildere Haand, blød Haand, saaledes at der i hvert Fald ikke tages Forholdsregler som dem, der her ere tilsigtede. Men for den overfaldne er det jo ligegyldigt, hvem der slaar ham ned, enten det er Folk, der ere Medlemmer af en Bande, eller det er enkelte Personer, der ville øve Forbrydelser. Det, som er Lovforslagets Formaal, er at beskytte fredelige Borgere, og det forekommer mig, at det maa være Lovgivningsmagtens Sag at tage disse under sin Beskyttelse, og det er jo kun det, Lovforslaget tilsigter. Thi Straffens Hovedformaal er jo ikke Hensynet til Bøllerne; det forekommer mig, at den pædagogiske Side angaaende Bøllernes Opdragelse har haft i den Grad Overtaget, at man helt har glemt de Personer, som Bøllerne overfalde. Straffens Hovedformaal er ikke at forædle og forbedre Bøllerne, nej, Straffens Hovedformaal her er at betrygge Retssikkerheden i vort Samfund, og da det ikke sker tilstrækkelig effektivt ved de nuværende Straffemidler, gentager jeg, at